

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 1.4.2010 a je

VYKONATELNÉ dne 6.4.2010

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 8.4.2010 Klířková Praha 31. března 2010

Čj. 12 903/2010-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada“) jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladů uplatněných ze strany společnosti **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČ 257 88 001, se sídlem v Praze 10, Vinohradská 167 (dále jen „odpůrce“) dne 7. 1. 2010 a rovněž ze strany společnosti **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, IČ 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4 (dále jen „navrhovatel“) dne 12. 1. 2010, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“), ze dne 23. prosince 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř., ve znění opravného usnesení ze dne 26. 1. 2010, ve věci sporu mezi společnostmi Vodafone Czech Republic a.s. a společnostmi Telefónica O2 Czech Republic, a.s., o zaplacení ceny za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce za období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 ve výši 190,624.398,30 Kč, po projednání v rozkladové komisi Rady podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad navrhovatele, společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a.s., zamítá jako nedůvodný.
- II. Rozkladu odpůrce, společnosti Vodafone Czech Republic a.s., se částečně vyhovuje a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 23. 12. 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř. v části výroku 1. se dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) mění tak, že se návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 v části vyhovuje tak, že odpůrce je povinen uhradit navrhovateli částku 41,895.187,60 Kč vč. DPH do 3 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, a to bez příslušenství a v následující specifikaci.

Dlužná částka vč. DPH	za období
266 107,80 Kč	01/2006
1 766 140,88 Kč	02/2006
1 932 540,96 Kč	03/2006
1 065 178,52 Kč	04/2006
1 103 425,12 Kč	05/2006
954 013,48 Kč	06/2006
709 668,40 Kč	07/2006
1 086 503,32 Kč	08/2006
903 386,12 Kč	09/2006
1 110 674,60 Kč	10/2006
990 774,96 Kč	11/2006
1 508 320,24 Kč	12/2006
1 889 881,84 Kč	01/2007
1 155 866,04 Kč	02/2007
1 220 540,16 Kč	03/2007
1 054 021,08 Kč	04/2007
1 230 812,24 Kč	05/2007
1 038 194,08 Kč	06/2007
1 053 545,08 Kč	07/2007
1 303 949,64 Kč	08/2007
1 299 403,84 Kč	09/2007
1 620 027,92 Kč	10/2007
1 482 078,36 Kč	11/2007
1 654 771,16 Kč	12/2007
2 227 075,48 Kč	01/2008
1 640 786,28 Kč	02/2008
1 512 647,08 Kč	03/2008
2 000 237,68 Kč	04/2008
1 664 091,24 Kč	05/2008
1 464 552,04 Kč	06/2008
1 985 971,96 Kč	07/2008

V ostatním se rozklad odpůrce dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítá a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje v rozsahu výroku 2. a 3.

III. Náhrada nákladů řízení o rozkladu se v souladu s ustanovením § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích žádnému z účastníků řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Dne 29. 4. 2008 obdržel správní orgán návrh společnosti Telefonica O2 Czech Republic, a.s. na vydání rozhodnutí ve sporu o zaplacení ceny za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce za období od ledna 2006 do března 2008 ve výši 156,478.187,25 Kč. Ve svém návrhu se navrhovatel domáhal vydání rozhodnutí, které by

stanovilo odpůrci povinnost uhradit vyčíslenou pohledávku včetně příslušenství a nákladů správního řízení za službu, kterou byl povinen v souladu s ustanovením § 34 zákona o elektronických komunikacích poskytovat, tj. „přenositelnost telefonních čísel“. Ačkoliv navrhovatel tuto službu poskytoval a odpůrci vyúčtoval, odpůrce ji odmítá platit. S odpůrcem navrhovatel před zahájením správního řízení jednal, nedošlo však k dohodě o ceně, tudíž navrhovatel odpůrci účtuje cenu dle své platné referenční nabídky (prepaid 2.085,- Kč/přenesené číslo a postpaid 2.595,- Kč/přenesené číslo). Odpůrce s účtovanou cenou nesouhlasí, a tudíž faktury za poskytnutou službu neplatí. Navrhovatel v uplatněném návrhu na zahájení správního řízení vyčísлил pohledávku vzniklou za období od 1. 1. 2006 do 31. 3. 2008, ke které náleží příslušenství, tj. úrok z prodlení ve výši 0,05% za každý i započatý den zpoždění platby. Návrh byl doložen předmětnými fakturami.

V této věci bylo zahájeno správní řízení pod čj. 39 516/2008-606. Navrhovatel na výzvu správního orgán I. stupně doplnil návrh na zahájení správního řízení podáním ze dne 2. 6. 2008, ve kterém uvedl, že jediným právním titulem pro poskytování předmětné služby ve vztahu ke stanovení její ceny je zákon o elektronických komunikacích, a to zejména ustanovení § 34 odst. 4 a navazující opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, konkrétně čl. 13, který řeší cenu za přenos čísla mezi opouštěným a přejímajícím operátorem a dále § 55 odst. 1 a odst. 2 zákona o elektronických komunikacích. Cenu, kterou navrhovatel požaduje, považuje za nákladově orientovanou a stanovenou v souladu s právními předpisy. S ohledem na uvedené a dále pak na to, že službu obecně nelze poskytovat bezúplatně, požaduje navrhovatel účtovanou cenu po odpůrci, kterému svědčí povinnost užívanou službu hradit.

Na vyrozumění o zahájení správního řízení reagoval rovněž odpůrce svým podáním ze dne 20. 5. 2008, ve kterém uvedl, že petit návrhu na zahájení správního řízení nespočívá v povinnosti stanovené zákonem nebo na jeho základě. Navrhovatel svůj návrh odůvodnil tím, že o ceně obě společnosti jednaly a na její výši se nedohodly, protože navrhovatel požaduje cenu ve výši určené svou referenční nabídkou. Navrhovatel je v daném případě v postavení opouštěného operátora, odpůrce pak operátora přejímajícího. Zákon však neudává povinnost přejímající operátora, aby v rámci procesů přenositelnosti platil cenu stanovenou opouštěným operátorem v jím vydané referenční nabídce. Odpůrce se domnívá, že titulem, na základě kterého by bylo možno cenu požadovat, je pouze platně sjednaný dodatek ke smlouvám o propojení. Povinnost příslušný dodatek uzavřít byl projednáván v jiném správním řízení, vedeném Českým telekomunikačním úřadem, ve kterém ČTÚ dospěl ke zcela odlišné ceně, než kterou požaduje navrhovatel svým návrhem. Odpůrce uzavírá tím, že žádost navrhovatele tak postrádá právní titul, resp. uvedený titul je zjevně v rozporu s příslušným opatřením obecné povahy.

Po provedeném posouzení věci vydal předseda Rady ČTÚ dne 29. 7. 2008 rozhodnutí čj. 39 516/2008-606/V. vyř., kterým zamítl návrh navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit cenu za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce za období od ledna 2006 do března 2008, ve výši 156,478.187,25 Kč s příslušenstvím. V odůvodnění následně napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že navrhovatel neunesl své důkazní břemeno, tj. neprokázal, že požadovanou cenu měl s odpůrcem sjednanou ve smyslu § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích a ani, že požadovaná cena za přenesení čísla je nákladově orientovaná. Rovněž nebylo ve správním řízení prokázáno, že by měl navrhovatel s odpůrcem sjednanou cenu nebo uzavřenou dohodu o ceně ve smyslu zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ani to, že dohoda o ceně vznikla konkludentně. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že oprávněnost nároku navrhovatele na uhrazení požadovaných cen nelze dovozovat z tvrzení navrhovatele, že se jedná o úhradu služeb poskytnutých na základě povinnosti vyplývající z ustanovení § 34 a § 55 zákona o elektronických komunikacích a opatřením obecné povahy Českého telekomunikačního úřadu č. OOP/10/07.2005-3. Správní orgán I. stupně se již dále nezabýval skutečným množstvím přenesených čísel, ani tím, zda výpočet celkové částky odpovídá počtu přenesených čísel a ani oprávněností navrhovatele požadovat úrok z prodlení ve výši 0,05% za každý i započatý den zpoždění platby.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo napadeno rozkladem navrhovatele v zákonem stanovené lhůtě. V odůvodnění rozkladu navrhovatel uvedl, že považuje za zcela absurdní tvrzení správního orgánu, že nepředložil důkaz, že měl s odpůrcem sjednanou cenu, neboť ji ani mít sjednanou nemohl, což měl vzít správní orgán I. stupně v úvahu a zabývat se tím, že od 15. 1. 2006 bylo o stanovení této ceny mezi účastníky vedeno správní řízení. Nicméně zákonem stanovenou povinnost dle ustanovení § 34 zákona o elektronických komunikacích navrhovatel plnil a službu poskytoval. Žádnou službu však není možné poskytovat bezúplatně, a jak správní orgán již několikrát v minulosti rozhodnul, je-li služba poskytnuta, musí být i zpoplatněna. Správní orgán má dle správního řádu, v návaznosti na zákon o elektronických komunikacích, posuzovat důkazy komplexně a využít všech svých znalostí a podkladů, které mu jsou z jeho úřední činnosti známy. Z tohoto důvodu měl proto správní orgán zkoumat a následně i rozhodnout, zda požadovaná cena je v návaznosti na ustanovení § 55 zákona o elektronických komunikacích nákladově orientována, a v této návaznosti stanovit cenu od počátku jejího poskytování, nikoliv pouze cenu „pro futuro“, tj. do budoucnosti, jak učinil v rozhodnutí čj. 875/2006-610 potvrzeném rozhodnutím čj. 39 810/2008-603. S ohledem na uvedené navrhovatel žádá odvolací orgán, aby napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Rada ČTÚ přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek navrhovatele uvedených v rozkladu. Rada ČTÚ

závěrem konstatovala, že se neztotožnila s výrokem napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán I. stupně neprovedl dokazování v potřebném a dostatečném rozsahu, aby mohl ve věci rozhodnout a omezil se pouze na konstatování, že cena, kterou požaduje navrhovatel ve svém návrhu na zahájení správního řízení nespĺňuje zákonnou povinnost nákladové orientace, a rovněž, že požadovaná cena nebyla smluvně sjednána s odpůrcem ve smyslu ustanovení § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Na základě této konstatace pak učinil správní orgán I. stupně závěr, že navrhovatel nemá právní titul, na základě kterého by byl oprávněn se domáhat úhrady požadované částky. V tomto směru bylo třeba přisvědčit námitce navrhovatele uvedené v rozkladu, že za poskytnutou službu navrhovateli nepochybně úhrada náleží, a pokud tedy ne ve výši, kterou on sám požaduje, pak se navrhovatel domáhá, aby správní orgán určil v jaké výši, neboť navrhovatel o sjednání ceny a uzavření dodatku ke smlouvě o propojení, který by mimo jiné tuto cenu obsahoval, usiluje již od 15. 1.2006 ve správním řízení vedeném Českým telekomunikačním úřadem. Cena pak byla pravomocně stanovena až v březnu roku 2008.

Správní orgán II. stupně uzavřel s tím, že situaci, kdy se strany sporu nedokáží shodnout na výši ceny, k jejímuž stanovení má dojít postupem podle § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, je nutno považovat za typický obsah sporu ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích. Správnímu orgánu je nepochybně znám detailní postup výpočtu ceny, která má zahrnovat účelně a efektivně vynaložené náklady, přiměřený zisk a zohledňovat rizika.

V předmětném správním řízení navrhovatel požadoval vyřešit spor o pohledávku ve výši 156,478.187,25 Kč a jako důkaz doložil fakturaci služby MNP za období od ledna 2006 do března 2008, kdy službu poskytoval a za tuto služby si účtoval cenu dle své platné referenční nabídky (prepaid 2.085,- Kč/přenesené číslo, postpaid 2.595,- Kč/přenesené číslo). Požadované ceny několikanásobně převyšují cenu, která byla v březnu 2008 správním orgánem pravomocně stanovena. Z uvedeného lze dovodit, že požadovaná cena co do své výše není oprávněná, neboť se nejedná o cenu nákladově orientovanou stanovenou v souladu s ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích. Do ceny za přenesení telefonního čísla je možné zahrnovat výlučně ty náklady, které přímo vstupují do procesu realizace zpracování konkrétní objednávky na přenesení telefonního čísla jakožto tzv. „přírůstkové náklady“, tedy takové náklady, kterým by se operátor vyhnul, nebyť realizace dané objednávky na přenesení telefonního čísla.

Z důvodů výše uvedených Rada ČTÚ konstatovala, že je nutné napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k doplnění řízení a novému rozhodnutí. K uvedenému došlo rozhodnutím správního orgánu II. stupně ze dne 16. 10. 2008 čj. 76 574/2008-603.

Dne 29. 10. 2008 bylo na návrh navrhovatele zahájeno sporné správní řízení čj. 92 152/2008-606 o povinnosti odpůrce zaplatit cenu za službu přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce za období od 1. 4. 2008 do 31. 7. 2008 ve výši 34,146.211,05 Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě smluvního úroku z prodlení ve výši 0,05% za každý i započatý den zpožděný platby a rovněž náhrady nákladů řízení. Bylo vyhověno návrhu navrhovatele o spojení tohoto sporného správního řízení se správním řízením vedeným pod čj. 39 516/2008-606, neboť se jedná o stejnou problematiku se stejnými účastníky, ale za jiné (navazující) časové období. Se sloučením obou řízení souhlasil rovněž odpůrce. Sporné ceny byly stanoveny na základě pravomocného rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř. ze dne 25. 3. 2008 a tyto ceny jsou účtovány počínaje obdobím srpen 2008. Odpůrce zároveň uplatnil námitku započtení ohledně částky, kterou je navrhovatel povinen hradit odpůrci za poskytnutí služby přenesení telefonního čísla v rozhodném období. Odpůrce trval na symetričnosti cen, neboť výpočet jednotkové ceny za službu přenesení telefonního čísla by měl vycházet ze stejných položek a zahrnovat stejné náklady. Se symetričností cen však zásadně nesouhlasil navrhovatel, a to z důvodu, že cena musí být v souladu s § 55 zákona o elektronických komunikacích nákladově orientována.

Účastníci řízení byli dopisy ze dne 13. 1. 2009 vyrozuměni o novém projednání věci. Usnesením podle § 140 odst. 1 správního řádu ze dne 14. 1. 2009 byla obě správní řízení spojena, což bylo poznamenáno do spisu s tím, že spojená řízení budou dále vedena pod čj. 92 152/2008-606. O spojení řízení byli účastníci informováni dopisem ze dne 19. 1. 2009.

V průběhu nového projednání věci navrhovatel k výzvě správního orgánu doložil dopisem ze dne 10. 8. 2009 nově upravený přehled o počtu skutečně přenesených telefonních čísel do sítě odpůrce, ale ani v těchto nově doložených údajích se neshodl s údaji odpůrce na počtu skutečně přenesených telefonních číslech do sítě odpůrce, nicméně potvrdil, že na uvedených počtech trvá. K příslušenství pohledávky pak uvedl, že se domáhá příslušenství v podobě smluvního úroku z prodlení ve výši 0,05% z dlužné částky za každý den z prodlení. Navrhovatel tento svůj nárok odvozuje z toho, že služba byla poskytnuta přes propojení, tj. na základě Smlouvy o propojení uzavřené dne 22. 3. 2001, ve kterém mají smluvní strany jasně tento úrok sjednán. Navrhovatel nicméně uvedl, že pokud mu nebude tento smluvní úrok přiznán, požaduje přiznání zákonného úroku z prodlení.

Ohledně odsouhlasení počtu účtovaných přenesených telefonních čísel došlo k ústnímu jednání, na kterém si účastníci řízení odsouhlasili, že údaje o počtu skutečně přenesených telefonních číslech registrovaných v databázi CNPAC považují za nesporné a odpovídající skutečnosti.

Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 23. 12. 2009 čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř. vyhověl podle § 141 odst. 7 správního řádu tak, že vyhověl v části návrhu navrhovatele na uložení povinnosti odpůrci zaplatit za přenesená telefonní čísla v období od

1. 1. 2009 do 31. 7. 2008 a určil, že odpůrce je povinen uhradit navrhovateli částku 41,895.187,60 Kč vč. DPH spolu se zákonným úrokem z prodlení. Ve zbývající části návrh ve výši 148,729.210,70 Kč zamítl. Náhrada nákladů řízení nebyla žádnému z účastníků řízení přiznána.

V odůvodnění rozhodnutí, následně napadeného rozklady obou účastníků, pak správní orgán I. stupně uvedl, že respektoval právní názor správního orgánu II. stupně, že navrhovateli náleží úhrada za přenesení telefonního čísla, ale je třeba určit v jaké výši. Cena za přenesení telefonního čísla byla pravomocně stanovena ve správním řízení čj. 875/2006-610/XXI.vyř. až v březnu roku 2008 s tím, že ji není možno překročit, avšak smluvním ujednáním si mohou účastníci sjednat ceny nižší. Správnímu orgánu je na základě poznatků získaných v těchto správních řízeních a na základě závěrů v nich učiněných, znám detailní postup výpočtu ceny, která má zahrnovat účelně a efektivně vynaložené náklady, přiměřený zisk a zohledňovat rizika. Takto stanovená cena je oproti navrhovatelem požadované ceně významně nižší a odráží cenu skutečně nákladově orientovanou, zahrnující efektivně a účelně vynaložené náklady, zajišťující návratnost investic a zohledňující příslušná rizika.

Správní orgán I. stupně pak vycházel z tohoto vysloveného právního názoru a vzhledem k tomu, že nedošlo pro sporné období k uzavření dodatku ke smlouvě o propojení, zaměřil se na kompenzaci nákladů souvisejících s přenesením telefonních čísel od navrhovatele k odpůrci. Kompenzace nákladů nesměla být vyšší než ceny, které byly správní orgánem stanoveny pravomocných rozhodnutí ve správním řízení vedeném pod čj. 875/2006-610. Byla rozlišena cena za zpracování jednoduché a komplexní objednávky. Správní orgán dále vycházel při stanovení kompenzace nákladů za službu přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce pouze z počtů skutečně přenesených čísel v jednotlivých měsících. Tyto počty byly účastníky řízení odsouhlaseny.

Navrhovatel se domáhal úhrady dlužných částek z neuhrazených měsíčně vystavovaných faktur za přenesení telefonních čísel v jednotlivých měsících a i jejich příslušenství v podobě úroku z prodlení. Správní orgán I. stupně posuzoval, od kterého dne se dostal odpůrce do prodlení a v jaké výši úroky z prodlení navrhovateli přísluší. S ohledem na to, že navrhovatel poskytoval odpůrci v rámci své zákonné povinnosti službu, na niž neměl s odpůrcem uzavřenu smlouvu, resp. dodatek ke Smlouvě o propojení (tento uzavřel až dne 9. 2. 2009), správní orgán I. stupně usoudil, že je nutno posuzovat právo na úhradu úroků z prodlení podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, dle kterého toto právo vznikne uplynutím 30 dnů od obdržení zboží nebo služby. Podle tohoto ustanovení by vzniklo prodlení dlužníka (odpůrce) dříve, než požaduje navrhovatel. Správní orgán však nemohl překročit návrh uplatněný navrhovatelem, a proto byl nárok na úroky z prodlení přiznán od okamžiku dne následujícího po uváděné splatnosti jednotlivých faktur. Navrhovatel původně požadoval smluvní úrok z prodlení ve výši 0,05% denně, tento však byl smluvními stranami

sjednán až v dodatku ke Smlouvě o propojení, a tento se pak bude vztahovat, jak ujednáno, až na období od 1. 8. 2008.

S ohledem na to, že ve sloučených správních řízeních nebyl navrhovatel úspěšný více než v 50%, resp. byl více neúspěšný, nebyly mu s odkazem na ustanovení § 127 odst. 4 náklady řízení přiznány.

Závěrem svého odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl k námitce odpůrce, který požadoval započtení jeho pohledávky vůči navrhovateli, že toto správní řízení bylo vedeno na základě návrhu navrhovatele o stanovení povinnosti odpůrci a nikoliv o stanovení povinností navrhovateli. O nároku odpůrce vůči navrhovateli je vedeno samostatné správní řízení čj. 45 732/2009-606.

Rozhodnutí bylo napadeno včasnými rozklady ze strany navrhovatele i odpůrce.

Dle názoru navrhovatele správní orgán nerespektoval povinnost uloženou mu v § 3 správního řádu, tj. nepostupoval tak, aby byl zjištěn řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v případě, kdy navrhovatel jasně prokázal, že nebyl mezi účastníky spor o cenu za přenesení čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele a dále, že nebylo sporu o členění konečné ceny za přenesení čísla na cenu za autorizaci a cenu za přenesení čísla, a stejně tak o členění na jednoduchou a komplexní objednávku. Navrhovatel dále uvedl, že správní orgán zcela v rozporu s předloženými důkazy navrhovatele vzal za své, že strany se dohodly na počtu přenesených čísel předložených společností CNPAC spravující databázi RNDB. Navrhovatel uvádí, že pouze vyhověl požadavku správního orgánu na předložení přenesených čísel, v žádném případě však nesouhlasil s tím, že cena nebude účtována za autorizaci a následně za portaci. Navrhovatel dále nesouhlasí s účelovým a chybným tvrzením správního orgánu, že při stanovení ceny za přenesení čísla správní orgán vycházel z obecného vzorce, který počítá s pětiletým obdobím, jak z hlediska počtu přenesených čísel, tak z hlediska vynaložených nákladů. Dále navrhovatel nesouhlasí s tvrzením správního orgánu, že stejným výpočtem bylo postupováno pro stanovení sporných cen u všech tří mobilních operátorů a poukazuje na sporné řízení mezi navrhovatelem a společností T-Mobile Czech Republic a.s., kde ceny za sporné období byly stanoveny odlišně od stávajícího řízení. Stejně tak navrhovatel nesouhlasí s účelovým tvrzením správního orgánu, navíc řádně neodůvodněným, že cena za přenesení čísla za sporné období nemůže být vyšší, než cena stanovená „pro futuro“ v rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř. Navrhovatel opakovaně zdůrazňuje, že v počátečním období poskytování služby byly jeho náklady na zákonem nařízenou službu mnohonásobně vyšší, než ty, které správní orgán zahrnul do výpočtu ceny v citovaném rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXU.vyř. S ohledem na uvedené pak navrhovatel žádá Radu Českého telekomunikačního úřadu, aby napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odpůrce svým rozkladem napadl toliko výrok 1. rozhodnutí a uvádí, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, a to především co se týče určení okamžiku, kdy mělo nastat prodlení odpůrce s plněním. Jádrem sporu je sice otázka, jaká byla ve sporném období oprávněná (správná) výše ceny za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, tedy otázka, jaká je výše závazku odpůrce z plnění navrhovatelovy zákonné povinnosti. Napadené rozhodnutí dle mínění odpůrce však vůbec neřeší, kdy závazek vznikl, resp. kdy byla zřejmá výše závazku. Odpůrce je přesvědčen, že bez znalosti/určení jeho výše nemohl závazek vzniknout. Nebylo-li možné skutečnou výši závazku uhradit z důvodu neznalosti jeho výše, nemůže nastat důsledek prodlení s plněním. Odpůrce tak napadá aplikaci ustanovení § 369a obchodního zákoníku, neboť prodlení ve splnění závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku. Oprávněná cena byla pro sporné období stanovena až napadeným rozhodnutím, odpůrce ji tedy nemohl znát a ani zaplatit v okamžiku obdržení faktur navrhovatele či poskytnutí služby přenosu čísla navrhovatelem. Odpůrce je přesvědčen, že nebylo spravedlivé po něm požadovat, aby zaplatil navrhovateli cenu, kterou si tento jednostranně stanovil ve sporném období a která byla s ohledem na později pravomocně určenou cenu v naprosto neoprávněné, pětinasobné výši. Úroky tak lze požadovat až po okamžiku určení výše tohoto závazku. V napadeném rozhodnutí však byl jako rozhodný okamžik pro posouzení prodlení odpůrce vzat v úvahu okamžik dodání služby, resp. okamžik stanovený v daňových dokladech navrhovatele jako datum splatnosti. Odpůrce dále uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když uvádí, že podkladem pro určení ceny za přenesení mobilního čísla je pravomocné rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř. Odpůrce má však zato, že povaha citovaného rozhodnutí není taková, že by se jednalo o podkladové rozhodnutí. Tímto rozhodnutím bylo uloženo navrhovateli a odpůrci, aby uzavřeli dodatek ke smlouvě o propojení tak, že mj. cena v tomto dodatku bude odpovídat ceně uvedeným rozhodnutím stanovené. Stanovilo tedy povinnost pro budoucnost. Správní orgán měl dle názoru odpůrce v předmětném řízení vycházet čistě z ustanovení § 55 ZEK, který dle názoru odpůrce nebrání jak určení symetrické ceny splňující stanovené parametry výpočtu, tak i ceny zásadně zohledňující jen přírůstkové náklady potřebné pro obsloužení konkrétní objednávky na přenesení čísla při zohlednění dalších ustanovení zákona vyžadujících podporu a zachování hospodářské soutěže a zásady dobrých mravů. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí vychází z nesprávného právního posouzení věci a je nepřezkoumatelné, odpůrce navrhuje, aby výrok 1. napadeného rozhodnutí byl zrušen a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Předseda Rady ČTÚ neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických

komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

S odkazem na uvedené bylo přezkoumáno napadené rozhodnutí a veškerý předložený spisový materiál v dané věci a byly k legislativnímu rámci předmětného sporu konstatovány následující skutečnosti rozhodné pro posouzení věci.

Podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích podnikatel zajišťující veřejnou telefonní síť je povinen zajistit, aby každý účastník veřejně dostupné telefonní služby poskytované na veřejné pevné nebo veřejné mobilní síti, který o to požádá, si mohl ponechat své telefonní číslo, popřípadě čísla nezávisle na podnikateli, který službu poskytuje. Podle odst. 4 uvedeného ustanovení technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností telefonních čísel stanoví Úřad Opatřením obecné povahy. Podle § 136 odst. 14 zákona o elektronických komunikacích musí podnikatel zajišťující veřejnou mobilní telefonní síť splnit povinnost uvedenou v § 34 tohoto zákona nejpozději do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti Opatření obecné povahy specifikující technické podmínky.

Dne 27. června 2005 vydal ČTÚ Opatření obecné povahy, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel. Opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 15. července 2005. Povinnost realizovat přenositelnost čísel ve veřejných mobilních telefonních sítích tedy byla stanovena nejpozději ke dni 15. ledna 2006. Podle čl. 17 Opatření obecné povahy podnikatelé, kteří mají povinnost zajistit přenositelnost telefonních čísel podle § 34 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, doplní ve lhůtě 4 měsíců ode dne nabytí právní moci Opatření obecné povahy vzájemně uzavřené smlouvy o propojení jimi provozovaných veřejných telefonních sítí tak, aby obsahovaly nezbytné podmínky pro zajištění přenositelnosti čísel v souladu se zákonem o elektronických komunikacích a Opatřením obecné povahy.

Podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích předseda Rady ČTÚ rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

K jednotlivým rozkladovým námitkám navrhovatele je odvolací orgán uvádí:

- Navrhovatel namítá nerespektování § 3 správního řádu, tj. nezjištění řádného stavu věci. K uvedenému se konstatuje, že ve sporném řízení je prolomena zásada materiální pravdy ve prospěch zásady formální pravdy.

- Navrhovatel především namítá, že pouze vyhověl požadavku správního orgánu na předložení přenesených čísel, v žádném případě však nesouhlasil s tím, že cena nebude účtována za autorizaci a následně za portaci. K uvedené námitce správní orgán II. stupně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy potvrzuje právní názor správního orgánu I. stupně, který se s požadavkem navrhovatele na úhradu ceny za všechny akceptované objednávky řádně vypořádal (viz str. 20 napadeného rozhodnutí). Stanovisko správního orgánu, že cena za přenesení čísla se platí pouze za ta telefonní čísla, která skutečně byla přenesena a nikoliv za úspěšnou portaci objednávky na přenesení telefonního čísla, vychází již z opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, konkrétně z jeho článku 12, jehož citace je použita na str. 20 napadeného rozhodnutí. Z textu uvedeného OOP (platného a účinného v době sporného období) nelze dovodit tvrzení navrhovatele, že přejímající operátor hradí opouštěného operátorovi i cenu za nepřenesená telefonní čísla, na základě autorizované objednávky. Toto nevyplývá ani z § 34 ZEK. Rozhodný okamžik pro oprávněnost účtování ceny za přenesení telefonního čísla je přenos tohoto čísla. Správní orgán údaje o skutečně přenesených číslech požadoval z důvodu, že neshledal žádný právní důvod, na základě kterého by byla povinnost hradit ceny požadované navrhovatelem za prepaid a postpaid na základě autorizované objednávky, i když ke skutečnému přenesení tel. čísla nedošlo.

- Navrhovatel vyslovil nesouhlas s použitím metodiky výpočtu z pravomocného rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř. Správní orgán I. stupně na str. 15 a násl. zdůvodnil, proč tyto ceny z uvedeného rozhodnutí použil s tím, že je toto v souladu s právním názorem správního orgánu II. Stupně. Z něj vyplývá, že kalkulační vzorec použitý z pravomocného rozhodnutí, ve kterém byla stanovena jednotková cena za přenesení tel. čísla, byl použit správně. K cenám stanoveným správním orgánem v pravomocném rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI.vyř. je třeba zdůraznit, že tyto ceny se vztahují k pětiletému období, počínaje zavedením služby přenositelnosti čísel na trh, konkrétně k období let 2006 až 2010. Správní orgán z tohoto předpokladu vycházel, neboť v použitém obecném vzorci je počítáno s pětiletým obdobím, jak z hlediska počtu přenesených čísel, tak z hlediska vynaložených nákladů. Takto vypočtené ceny jsou průměrné, jsou relevantní k pětiletému období a pokrývají započtené náklady roku 2006, 2007, 2008, 2009 a 2010. Principem tohoto výpočtu je, že za období pěti let, v souvislosti s návratností vynaložených investičních nákladů na technické zabezpečení zpracování objednávek včetně provozních nákladů, budou operátorovi uhrazeny všechny započtené náklady tržbami. Při stanovení jednotkové ceny bylo pak vycházeno nejen z určitých odhadů na rok 2008- 2010, ale ze skutečných reálných čísel, kterými byly náklady již uplynulého období doloženy.

V pravomocném rozhodnutí čj. 875/2006-610 /XXI.vyř. je uvedeno, že

„Správní orgán při výpočtu nákladů na technické zabezpečení zpracování objednávky vycházel z obecného vzorce, kde se součet efektivně a účelně vynaložených nákladů včetně nákladů vloženého kapitálu k zajištění přiměřeného zisku vynaložených na zpracování objednávky na přenesení čísla, tj. pouze přírůstkové náklady, dělí počtem přenesených čísel za posuzované období 5 let.

V čitateli jsou přírůstkové náklady související se zpracováním objednávek, tj. provozní náklady a náklady na technické zabezpečení zpracování objednávek podle procesů uvedených v jednotlivých bodech čl. 11 opatření vynaložené za období pěti let. Do výpočtu nejsou zahrnuty náklady, které vstupují do služeb, pro které je specifikovaná cena v čl. 12 písm. b) a c) respektive v čl. 14 a 15 opatření, tj. vyhledání a správné směrování přeneseného čísla, náklady společného řešení včetně nákladů decentralizované části společného řešení a další náklady, které nesouvisí se zpracováním objednávky na přenesení čísla k jinému mobilnímu operátorovi.

Ve jmenovateli je uveden počet přenesených čísel v souvislosti s návratností vynaložených investic za období pěti let, který je vypočten jako pětinašobek skutečného počtu přenesených čísel za rok 2006.“

Z údajů zde uvedených a na základě logické úvahy pak musíme dojít k závěru, že uvedené ceny za přenesení telefonního čísla musí platit po dobu pěti let - od počátku roku 2006 do konce roku 2010, což zahrnuje i období, které je předmětem tohoto společného správního řízení čj. 92 152/2008-606, tj. období od začátku ledna r. 2006 (od zahájení poskytování služby) do konce července r. 2008.

- Navrhovatel dále nesouhlasí s tvrzením, že stejným výpočtem bylo postupováno u všech mobilních operátorů. Správní orgán uvádí, že tato poznámka se týkala 2 pravomocných rozhodnutí, ve kterých správní orgán rozhodl o výši ceny za přenesení tel. čísel, a to

a) ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce a naopak, a to pravomocným rozhodnutím čj. 875/2006-610, kdy tyto ceny potvrdil i správní orgán II. stupně svým rozhodnutím,

b) ze sítě spol. T-Mobile Czech Republic a.s. do sítě spol. Vodafone Czech Republic a.s. a naopak, a to pravomocným rozhodnutím čj. 44 398/2005-610/XXV.vyř., kdy tyto ceny potvrdil i správní orgán II. stupně svým rozhodnutím.

Z uvedeného vyplývá, že byly uvedenými řízeními určeny ceny za přenesení telefonního čísla jak navrhovateli a odpůrci, tak i spol. T-Mobile Czech Republic a.s.

Pravomocné rozhodnutí, na které se odkazuje navrhovatel, se týkalo sporu mezi spol. T-Mobile Czech Republic a.s. (navrhovatel) a spol. Telefónica O2 Czech Republic, a.s. (odpůrce) čj. 4 674/2006-611/XV.vyř., ze dne 30. 1. 2007, kde byly ceny stanoveny pouze za přenesení tel. čísla ze sítě spol. Telefónica O2 Czech Republic, a.s. ve výši 576,- Kč. Ani

tuto cenu navrhovatel v tomto sporném řízení (čj. 92 152/2008-606) s odpůrcem neakceptoval a požadoval po odpůrci cenu za přenesení tel. čísla několikanásobně vyšší, a to přesto, že náklady za přenesení tel. čísel z jeho sítě k různým operátorům musí být podle názoru správního orgánu stejné. Pravomocné rozhodnutí z r. 2007 čj. 4 674/2006-611/XV.vyř. a jeho ceny bylo „překonáno“ pravomocnými rozhodnutími o ceně z r. 2008, kdy se při výpočtu ceny vycházelo mimo jiné již ze skutečných údajů o počtu přenesených tel. čísel v r. 2006 a dostupných údajů o nákladech vynaložených na realizaci služby přenesení čísel a nikoliv pouze z odhadovaných počtů.

- K námitce, že v počátečním období byly náklady na přenesení čísel podstatně vyšší, než které byly stanoveny v rozhodnutí čj. 875/2006-606/XXI.vyř., správní orgán uvádí, že výpočet uvedených cen vycházel z průměru předpokládaných nákladů za 5 let, tudíž vstupní náklady spojené se zahájením služby jsou rozpočítány na období pěti let, jak je uvedeno a odůvodněno v napadeném rozhodnutí na str. 15 a násl.

Lze uzavřít tím, že v daném případě byla použita cena odrážející v posuzovaném období, s ohledem na již dostupné údaje, co nejpřesnější cenu za přenesení čísla, kdy byla pro její výpočet použita obecná metodika daná již opatřením obecné povahy z roku 2005. Nejedná se tedy o retroaktivitu nýbrž o aplikaci zásad daných již před zavedením služby přenositelnosti čísel s použitím později dostupných ekonomických a statisticky doložených údajů zjištěných pro období let 2006 a násl.

K námitkám odpůrce:

– Odpůrce především namítá nesprávné posouzení věci v otázce vzniku závazku zaplatit cenu za přenesení čísla a rozhodný okamžik, kdy nastalo prodlení. Správní orgán I. stupně dovodil z § 369a obchodního zákoníku začátek prodlení, protože služby byly průběžně v průběhu každého měsíce poskytovány. Za poskytnuté služby v předchozím měsíci navrhovatel vystavoval faktury (datum jejich doručení odpůrci nebylo navrhovatelem prokázáno, ale jejich obdržení odpůrce nezpochybnil) i když v jiné výši, tudíž se odpůrce dostal do prodlení s úhradou za poskytnuté služby, ale pouze v rozsahu kompenzace nákladů, a to přesto, že výše úhrady kompenzace byla určena až na základě rozhodnutí správního orgánu. S tímto názorem správního orgánu I. stupně odpůrce zásadně nesouhlasí a odvolací orgán po posouzení celé problematiky dospěl k závěru, že těmto námitkám odpůrce je nutno přisvědčit.

K této problematice je zároveň nutno uvést, že nejsou pochybnosti o tom, že služba byla poskytována na základě zákonné povinnosti, kdy však účtování služby přenosu mobilních čísel ve sporném období nemělo oporu ve smluvním vztahu mezi navrhovatelem a odpůrcem. Výše ceny a forma a postup pro její účtování nebyla stanovena v dodatku ke smlouvě o propojení uzavřené mezi oběma stranami sporu, ani v jiném smluvním dokumentu. K dohodě na způsobu určení ceny a na způsobu její úhrady nedošlo zejména

pak z důvodu, že odpůrce byl přesvědčen o neoprávněnosti výše navrhovatelem požadované ceny za přenesení čísla, resp. o nutnosti sjednání symetrické ceny bez ohledu na to, kdo je opouštěným nebo přejímajícím operátorem. Lze tedy uzavřít tím, že až do okamžiku rozhodnutí sporu, jaká kompenzace za sporné období navrhovateli náleží, nebyla známa výše závazku odpůrce z plnění navrhovatelovy zákonné povinnosti. Bez znalosti výše závazku pak nemohl odpůrce plnit z důvodu neznalosti ceny a nemohl tedy zákonitě nastat důsledek prodlení s plněním. Použitá aplikace ustanovení § 369a obchodního zákoníku tak není v daném případě namístě, neboť prodlení ve splnění závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku. Aplikace tedy může dopadat na vztahy, kdy je v okamžiku splatnosti závazku zřejmá cena plnění, ale není zřejmá lhůta plnění či nebyla provedena výzva k plnění. Lze se i ztotožnit s názorem odpůrce, že po něm nebylo možné spravedlivě požadovat, aby zaplatil navrhovateli cenu, kterou si tento jednostranně stanovil ve sporném období, kdy cena stanovená následně správním orgánem je téměř pětkrát nižší, z čehož je zřejmé, že navrhovatel požadoval ve sporném období úhradu ceny v naprosto neoprávněné výši, a tedy v rozporu s ustanoveními zákona o elektronických komunikacích. Nehrazení ceny ze strany odpůrce z důvodu neznalosti její oprávněné výše nemůže jít k tíži odpůrce v tom, že by byl povinen i v takovém případě hradit úroky z prodlení od okamžiku určeného dodáním služby a nikoliv od okamžiku určení výše tohoto závazku. Prodlení se splněním závazku, tj. zaplatit cenu za přenesení mobilních čísel ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce ve sporném období, odpůrci vzniká až v případě nesplnění povinnosti stanovené v tomto správním řízení, které určuje splnění závazku do 3 dnů ode dne právní moci rozhodnutí. Při nesplnění takto určeného závazku by se odpůrce teprve dostal do prodlení a navrhovatel by se následně mohl domáhat zákonných úroků z prodlení.

- Odpůrce závěrem namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Za zásadní vadu metodiky výpočtu ceny pak považuje skutečnost, že dle použitého vzorce cena MNP závisí na skutečném počtu přenesených čísel z dané sítě, a to navíc takovým způsobem, že čím méně čísel je přeneseno, tím je cena vyšší. Odpůrce namítá, že opouštěný operátor má ve své moci ovlivnit počet úspěšných přenosu čísla ze své sítě a tím i cenu. Odpůrce namítá, že podkladem pro určení ceny je pravomocné rozhodnutí čj.875/2006-610/XXI.vyř., které však stanovilo cenu pro budoucí uzavření dodatku a neupravovalo tak vztahy v minulosti. Dle názoru odpůrce měl správní orgán vycházet čistě z ustanovení § 55 ZEK. K uvedené námitce se správní orgán II. stupně plně ztotožňuje s právním názorem správního orgánu I. stupně, který při určení výše kompenzace nákladů vycházel z právního názoru správního orgánu II. stupně, a to tak, jak je uvedeno v odůvodnění rozhodnutí na str. 15 a násl., na něž lze tímto odvolat. Rovněž je v napadeném rozhodnutí zdůvodněno, proč se vycházelo z pravomocného rozhodnutí čj. 875/2006-610 a jeho odůvodnění vč. zdůvodnění, proč byly uvedeny částky za přenesení čísla s rozlišením podle jednoduché a komplexní objednávky a počtu komplexních objednávek.

Lze uzavřít tím, že obdobné připomínky uplatňoval navrhovatel i odpůrce v průběhu správního řízení, kdy správní orgán I. stupně se s jejich neakceptováním podrobně vypořádal v závěru odůvodnění rozhodnutí. Lze tak konstatovat, že správní orgán II. stupně se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, který vyhověl pouze částečně návrhu navrhovatele, kdy pro výpočet kompenzace nákladů správně použil metodiku výpočtu z již pravomocného rozhodnutí čj. 875/2006-610/XXI. vyř., kdy aplikoval kalkulační vzorec použitý z citovaného pravomocného rozhodnutí a v souladu s OOP/10/07.2005-3 pak přiznal úhradu pouze za skutečně přenesená čísla. Dle názoru správního orgánu II. stupně však nebylo možno přiznat příslušenství závazku, jehož výše byla vyčíslena až následně napadeným rozhodnutím. V tomto směru se tedy neztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí změnil tak, že příslušenství pohledávky se nepřiznává z důvodů, které jsou podrobně uvedeny výše.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu